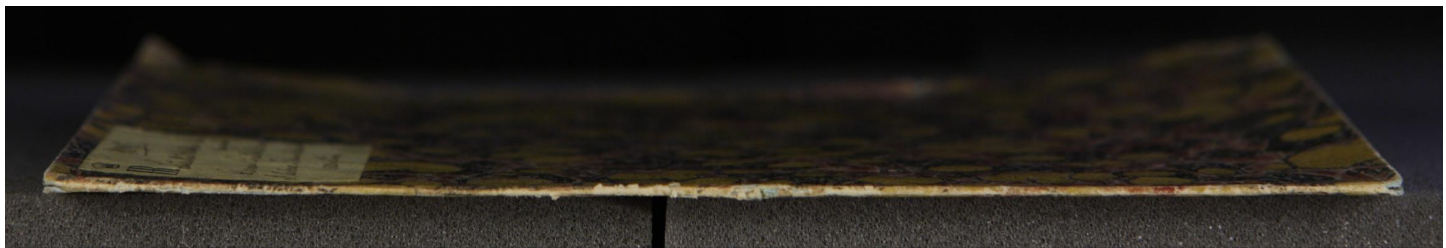

IR

4095.

Laurentius Matthiae Ma-
riagius,
Carmin Gratiulatorum
A. Andreae Johannis Mariagio
scriptum.

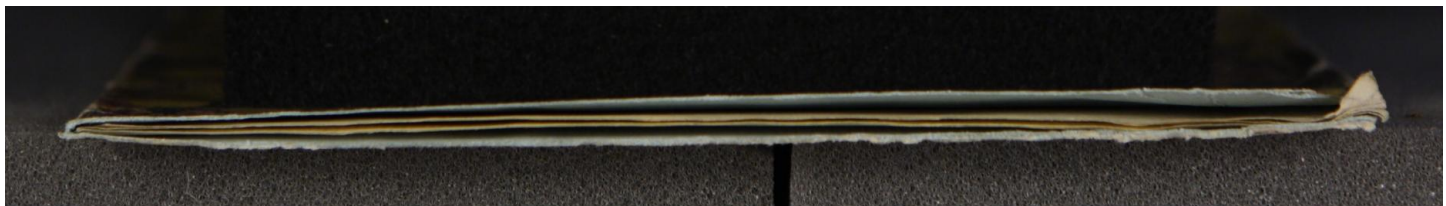

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 4095 4° (LN 1147)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 4095 4° (LN 1147)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 4095 4° (LN 1147)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 4095 4° (LN 1147)

= LN 1147

M

CARMEN GRATV

LATORIVM D. ANDREÆ IO.

hannis Mariagrio, patrono optimo, in fau-

stum, nouæ, ad S. Nicolaum Hafniæ,

vocationis, auspiciu,

scriptum

à

Laurentio Matthiæ Mariagrio.

HAFNIÆ,

Impressit Laurentius

Benedicti.

1572.

Non te, Phœbe decus sacrorum, maxime, vatum,
Syluestri, tenerum modulari carmen, auena,
Pœnituit, quando Diuûm spoliatus honore
Aptasti manibus baculum sylvestris oliuæ,
Quando vices seruans, primum surgentis Eoo,
Præcipitiq; fuga labentis in æquora Solis,
Carpere pallentes herbas, libare fluentem,
Iussisti laticem, præstantes robore tauros:
Nec pigeat quæso, seu nunc Parnasia rupes,
Seu te Delos habet, vitreo circumflua Ponto,
Aspirare meis præsentî Numine cæptis.

Causa quidem, teneram iussit quæ texere Musam,
Est pia, nec veri nescit fundamen honesti:
Fautori summo, summo gratabor amico.

Vt Natura solet, nullo dictante magistro,
Stirpibus à minimis primordia ducere rerum,
Mox vbi materies rudis, indigestaq; vires
Sumpserit exauctas, radicibus altius actis,
Indere pro meritis Formas, & fingere nomen,
Hinc atq; hinc varius cum circumfundit amictus,
Ante tenebrosis quæ delituere sub Vmbris,
Ferre sub aspectus humanos, ferre sub auras:
Iamq; labor fuerit, quid sit dignoscere nullus,
Seu Rosa purpurei velamine tincta coloris,
Seu florens Cythisus, seu Phæbo gratior illa
Præuiridis Myrtus texendis commoda sertis.

Sic

Sic (si parua licet magnis componere) Mundi
Ille Opifex, cuius candentia sydera nutu
Continuant cursus, rapidoq; rotantur in orbe,
Quos hominum veræ vidit pietatis amantes,
Sorte quidem primum minus arridente fatigat,
Iniectisq; premit vinclis, & tentat habenis :
Hinc dolor, hinc duris vrgens in rebus egestas :
Hinc qui confectos macie depascitur artus,
Exanimans vires infesto vulnere morbus,
Et quoscung tulit, cælo delapsa, labores,
Humano generi Pandora grauißima pestis,
Callida cum technis tacitis instructa Deorum,
Tecta subintrauit leuibus congesta Promethei
Cespitibus : quando dolium fatale retexens
Immisit, venti facto velut agmine, clades
Innumeras, totidemq; vagas sine nomine pestes.

Hoc Deus exercet iustas, moderamine, mentes
Carcere ne rupto, tumidi ceruice superba,
Ingentes tollant animos, & in astra minaces
Arma ferant stolidi temeraria, more Gigantum :
At si iactatum tanto discrimine rerum
Viderit oppositas, excelso pectore, moles
Ferre, nec aduersis fractum succumbere rebus,
Continuò cæca discussa nube malorum,
Eripit educens hominem per tela, per hostes,
Et facit in toto subito clarescere mundo :

Iamq; licet multo florentem munere Diuum,
Multis gaudentem, facili, successibus, astro,
Cernere conspicuum, nuper quem pressit acerbis,
Torua supercilium, fatis, Rhamnusia, triste.
Nonne vides, quam non magnis radicibus orsus,
Tanta potens hominem Deus ad fastigia tollat.

Et celebrande meis, quamuis sint rustica, plectris,
Iamdudum gelida, quæ despectatur ab Arcto,
Hafnia diuinis grata incunabula Musis,
Nominis Andrea famam sortite celebris,
Te Deus haud placidis Fatorum fluctibus, annis
Iactatum à teneris, magno seruauit honori.
O quoties, hostis, quo non violentior vllus,
Tristis hyems, sæuis acuens aquilonibus iras,
Veste leui cincto, curas ingessit amaras:
Vt taceam quanta cum sollicitudine, victus
Cesserit exhaustas vires renocare volenti.
Tum verò dubijs, certam sperare salutem,
Rebus & afflictis cepisti fidere primum,
Quando scholæ prudens nostræ moderator Olaus
Collegæ dedit arma tibi, socioq; creato,
Commisitq; tibi teneræ documenta daturò
Prima inuentuti, quas & dare iussus habenas,
Et premere imperio, & scires cohibere retentas.

Hic primum densis velut eluctatus ab umbris,
Indolis ingenuæ prænuincia signa dedisti:

Quæ

Quæ tibi tunc tenuis, fuit elargita Minerva
 Munera, quos dederat nervos, quæ commoda, Phæbus
 In teneræ pubis retulisti sedulus usus,
 Non fractus curis, quas vita scholastica fundit,
 Mille, nec officio deerat si gratia iusta,
 Segnior instabas, aut victus terga dedisti.
 Et (non vana loquar) multi ventura caneant
 Fata tibi, tacito versabant pectore multi
 Augurium euentus fausti, sortisq; futuræ,
 Nec vanos vana deceptos mente fefellit
 Exitus, humanos qui indicat arbiter, actus:
 Namq; bis igniferi vestigia torrida Cancri
 Signiferum rapidus vix Cynthia hausserat orbem,
 Cum positis ludi triuialis protinus armis,
 Munus ad angustum, verbum cœleste docendi,
 Te iunctis animis Ecclesia iuncta vocaret:
 Cœlica sudabas reserans oracula Christi,
 Vertice saxoso, quæ respicit æthera templum
 Magnificum, nomen cui fecit Spiritus almus,
 Saucia pauperibus soluisti pectora curis:
 Hinc ad pinnatam muris, turriq; decoram
 Aëria, Diuæ vocitatus Virginis ædem,
 Alta retexisti cæco mysteria mundo.
 Nec fortuna prius confecto fine quieuit,
 Quam solida, placidum te, sede locaret honoris,
 Vt decus omne tuis merearis nobile dicj,

A 3

Vt

*Vt meritò superas se tollere possit in auras,
Patria sublimem, viridi Mariagria saltu,
Abdita, quàm septem spectat submissa triones.
En quæ templa suo dixit de nomine, diuus
Niclaus, sacra norunt te voce docentem:
Plausibus excipiunt, cum te succedere tectis
Conspexere suis, te curis ægra remittunt.*

*Viue dies Pylios, nullo nec numine læso,
Nec grege turbato Christi: mendacia Ditis
Nubila tartarei verbo discinde Tonantis:
Firma domus cultæ Domini fundamina ponens,
Extrue surgentem, duc ad fastigia celsam,
Cura sit, Elysios augendi maxima campos,
Elysios cæli campos, vbi Fata quietas
Concedunt homini post nostra hæc funera sedes.*

*Hæc calamo instructus fragili, tenuiq; Minerva,
Andræa, mihi luce magis dilectæ Patrone,
Quamuis non cecini, volui cecinisse videri:
Plus meliusq; canam, si lumine spargat Apollo
Densius ingenium, lucis tibi quando iugalis
Pompa pudica venit celebri dicenda Camæna.*

VENE.

VENERABILI VIRO D. AN-

dreae Iohannis Mariagrio, Patruo charissimo,

Iohannes Iacobus Hopontanus

scribebat. Anno 1571.

14. Octo-

bris.

Summe parens mundi, toto tibi pectore grates
Fas mihi, pro meritis reddere magnificis.

Quod tua praefidis Ecclesia sancta ministris
Ornetur, testis Dania cuius erit.

Nam praematura postquam nece Pastor in vrbe
Obrutus Hafniaca, sidera celsus habet:

Qui populum docuit, de Religione verenda,
Commonstrans digito dulce salutis iter:

Huic tua mox Patrum iussit succedere, cura,
Vt Pastore orbem pasceret ipse gregem.

Obsecro confirmes sancto Spiramine eundem
Organon vt verbj sit popolare tui.

Tu Patruae officij memor & sis oro recentis,
Et fundas humilj pectore saepe preces

Funde preces, precibus quoniam stat continuatis
Omnis successus, muneris atq; vigor.

Inq; ministerio segnescas Patruae nunquam,
Peruigil ast pergas, robora dante deo.

Saluificj populis proponas dogmata Christj:
Sic obeas munus non sine laude tuum.

Et

Et rapidos, Sathanas, cursus, te voce docente
 Clarifona, celerans impia terga dabit.
 Floreat & verbo, Decorata Ecclesia concors
 Cœlesti, & valida fortificata fide.
 Officij dubios patienter ferto labores,
 Ferto, Deus mandat te dare colla iugo.
 Præmia digna dabit qui temperat autor Olympum,
 Præmia qui factis pendere digna solet.
 Quid, quod ego precibus tibi sollicitabo Tonantem,
 Pneumate dignetur dexter adesse tibi:
 Utq; diu saluum placido te seruet ouilj,
 Illius ac verbo fructificare queas?
 Vince dies Pylj, Parcarum vincula vince,
 Staminibus vitæ quæ nocitura parant.

4095